

РЕПУБЛИКА СРБИЈА
АПЕЛАЦИОНИ СУД У БЕОГРАДУ
Гж1 2576/14
Дана 12.08.2014. године
Б Е О Г Р А Д

РАД-6.1 зарада, накнада зараде

У ИМЕ НАРОДА

АПЕЛАЦИОНИ СУД У БЕОГРАДУ, у већу састављеном од судија Бисерке Живановић, председника већа, Љиљане Митић Поповић и Снежане Витошевић, чланова већа, у парници из радног односа АА, чији су пуномоћници АБ и АБ1 адвокати, против туженог “Железнице Србије” а.д. из Београда, Немањина бр.6, ради исплате зараде, одлучујући о изјављеној жалби тужиоца на пресуду Првог основног суда у Београду П1 13928/10 од 16.09.2013. године, у седници већа одржаној дана 12.08.2014. године, донео је

П Р Е С У Д У

ПОТВРЂУЈЕ СЕ пресуда Првог основног суда у Београду П1 13928/10 од 16.09.2013. године у делу става другог изреке којим је одбијен тужбени захтев тужиоца да се обавезе тужени да му исплати на име сменског рада, топлог оброка и регреса појединачно одређене месечне износе са законском затезном каматом и став трећи изреке, који се односи на уплату доприноса и у том делу жалба тужиоца се одбија, као неоснована.

УКИДА СЕ пресуда Првог основног суда у Београду П1 бр.13928/10 од 16.09.2013. године у преосталом делу става другог изреке који се односи на исплату на име накнаде превоза на рад и са рада и у том делу предмет **СЕ ВРАЋА** Првом основном суду у Београду, на поновно суђење.

Образложење

Пресудом Првог основног суда у Београду П1 13928/10 од 16.09.2013. године ставом првим изреке одбијен је као неоснован, приговор литиспеденције, који је истакао тужени. Ставом другим изреке одбијен је тужбени захтев тужиоца којим је тражио да се обавезе тужени да тужиоцу на име мање исплаћених месечних зарада по основу сменског рада, топлог оброка и регреса исплати главни дуг, са припадајућом законском затезном каматом на сваки месечни износ и то појединачно одређене месечне износе са каматом почев од датума доспелости, па до исплате ближе одређене овим ставом изреке, као неоснован, а на име накнаде превоза на рад и са рада појединачно

опређене износе ближе одређене овим делом става другог изреке. Ставом трећим изреке одбијен је тужбени захтев тужиоца којим је тражио да се обавезе тужени да у корист тужиоца уплати припадајуће доприносе код Фонда ПИО Републике Србије за наведени период на тражене износе разлике зараде као у ставу другом изреке ове пресуде, као неоснован, истим ставом Први основни суд у Београду у делу тужбе тужиоца којим је тражио да се тужени обавезе да у корист тужиоца уплати припадајуће порезе на тражене износе разлике зараде из става другог изреке пресуде се оглашава апсолутно ненадлежним, те је тужбу у овом делу одбацио, а одбио је и захтев туженог за накнаду трошкова парничног поступка.

Против наведене пресуде жалбу је благовремено изјавио тужилац због битних повреда одредаба парничног поступка, погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања и погрешне примене материјалног права, са предлогом као у жалби.

Испитујући правилност и законитост побијане пресуде у границама овлашћења предвиђених одредбом чл.372 Закона о парничном поступку (“Службени гласник РС”, бр.125/04 и 111/09), у вези чл.506 ст.1 новог Закона о парничном поступку (“Службени гласник РС”, бр.72/11), Апелациони суд у Београду је нашао:

- жалба тужиоца је делимично основана.

У поступку доношења ожалбене пресуде, у потврђујућем делу, нема битних повреда одредаба парничног поступка предвиђених одредбом чл.361 ст.2 тачка 1, 2, 5, 7 и 9 Закона о парничном поступку на које другостепени суд пази по службеној дужности, нити се жалбом указује на друге повреде поступка које би утицале на њену правилност и законитост.

Према чињеничном стању утврђеном у поступку пред првостепеним судом произлази да је тужилац запослен код туженог на радном месту машиновође у организационој јединици Београд, по основу Уговора о раду бр.У-119/2003-409 од 03.02.2003. године, са утврђеним коефицијентом од 2,55 и просечног месечног фонда часова рада од 174 часа, те с обзиром на то да тужилац непосредно учествује у вршењу железничког саобраћаја уговором о раду предвиђено је да му се увећава коефицијент за 0,15. Утврђено је да тужиоцу с обзиром на његово радно место машиновође, рад и радно време је било прилагођено дневним редом вожње, односно с обзор на долазак и полазак возова, а што је све потврдио и сведок СС непосредни руководиоца туженог, чијем исказу је суд поклатио веру, као и имајући у виду писмену евиденцију радног времена за тужиоца у 2012. години из које не произлази да је тужилац остваривао сменски рад, већ да је само могао имати прековремени рад (што је различити институт од сменског рада). Такође, утврђено је и да је тужиоцу увећана зарада за 4% сходно одредби чл.65 тачка 5 Колективног уговора туженог, као додатно увећање за рад у турнусу, па је првостепени суд закључио да рад тужиоца на пословима машиновође није организован као типичан рад у сменама, већ је организован у складу са одредбама чл.79-87 Закона о безбедности у железничком саобраћају, одредбама чл.11 и 12 Правилника 243 за вучу возила у Југословенским железницама, одредбама Упутства организације и евиденције радног времена и одредби Колективног уговора туженог, па је донео одлуку као у делу става 1. изреке и одбио тужбени захтев тужиоца у овом делу.

Такође, одлучујући о делу тужбеног захтева тужиоца за исплату накнаде штете у висини неисплаћене накнаде трошкова за исхрану и регрес за коришћење годишњег одмора у наведеном спорном периоду, као и уплату доприноса за тај период, првостепени суд је, с обзиром на одредбу чл.118 ст.1 тачка 5 и 6 Закона о раду и чл.2 анекса Колективног уговора туженог од 26.07.2006. године, који се примењује од 01.01.2006. године, закључио да је тужбени захтев тужиоца и у овом делу неоснован и донео одлуку као у преосталом делу става 1. и 2. изреке ожалбене пресуде.

На овако потпуно и правилно утврђено чињенично стање у потврђујућем делу првостепени суд је правилно применио материјално право дајући за своју одлуку довољне и јасне разлоге које у свему прихвата и овај суд.

Наиме, одредбом чл.108 ст.1 тачка 2 Закона о раду, прописано је да запослени има право на увећану зараду у висини утврђене општим актом и уговором о раду и то за рад у сменама ако такав рад није вреднован при утврђивању основне зараде, а најмање 26% од основице, док је одредбом чл.62 ст.1 Колективног уговора туженог из 2002. године предвиђено да коефицијент посла садржи сложеност, одговорност, услове рада и стручну спрему за обављање посла, а одредбом чл.65 ст.1 тачка 4 и 5 истог Колективног уговора одређено је да запослени има право на увећану зараду за рад у сменама и турнус у висини од 2% од основне зараде и да је рад у турнусу за запослене који непосредно учествују у вршењу железничког саобраћаја 4% од основне зараде.

Према Директиви о радном времену бр.93/104 ЕЦ из 1993. године, предвиђено је да рад у сменама значи било који начин организовања у сменама по којој радници сваки радни дан раде према одређеном обрасцу, а који мора бити континуиран.

Такође, одредбом чл.118 ст.1 тачка 5 и 6 Закона о раду прописано је да запослени има право на накнаду трошкова у складу са општим актом и уговором о раду и то за исхрану у току рада и регрес за коришћење годишњег одмора, док је одредбом чл.2 анекса Колективног уговора туженог од 26.07.2006. године прописано да запослени има право на зараду која се састоји од зараде за обављени рад и време проведено на раду, примања за исхрану у току рада и примања за регрес и коришћење годишњег одмора.

Поштујући наведене одредбе закона, Колективног уговора, као и наведене директиве, а код утврђеног чињеничног стања, у конкретном случају се може закључити да се не ради о континуираном раду код тужиоца, већ о раду о прерасподели, па зато нема ни правног основа за увећање зараде тужиоцу по основу рада у смени, а применом чл.108 ст.1 тачка 2 Закона о раду, а што је правилно закључио и првостепени суд. Ово и из разлога што је тужиоцу обрачунато увећање зараде, кроз основну зараду, па он нема право на увећање зараде од 26%, јер се ово увећање примењује само уколико сменски рад није вреднован при утврђивању основне зараде, а што у овој ситуацији није случај, на све упућује и исказ наведене норме чл.108 Закона о раду “ако такав рад није вреднован при утврђивању основне зараде” што овде није случај.

Такође, према наведеним законским одредбама прописано је право запосленог на топли оброк и регрес, а начин исплате и висина, као и рокови

исплате уређују се и исплаћују на начин који је уређен Колективним уговором, Правилником о раду односно уговором о раду за месец за који се врши исплата, док је према цитираном чл.2 анекса Колективног уговора туженог од 26.07.2006. године, који се примењује у конкретној правној ствари, накнада за регрес и трошкови за исхрану имају карактер зараде, јер се иста састоји од зараде за обављени рад и време проведено на раду, примања за исхрану у току рада и примања за регрес за коришћење годишњег одмора. Ради тога, накнада за регрес и трошкови исхране улазе у обрачун основице за накнаду зараде запосленог, а то значи да су исплаћени кроз зараде.

Такође, правилан је и закључак првостепеног суда да је у односу на потраживање тужиоца за период од 2005., па до 2007. године, део тужбеног захтева застарео. Правилно је одбијен и тужбени захтев тужиоца за исплату накнаде штете у висини накнаде трошкова за исхрану и регрес, а за период од новембра месеца 2007. године до новембра месеца 2010. године.

Неосновано је и потраживање тужиоца по основу камате, која као споредно потраживање дели судбину главног потраживања.

Жалбеним наводима не доводи се у сумњу законитост и правилност ожалбене пресуде.

Међутим, део ожалбене пресуде који се односи на исплату на име накнаде превоза на рад и са рада од априла месеца 2005. године, па до септембра месеца 2010. године је морала бити укинута, имајући у виду да у овом делу пресуда има недостатака због којих се не може испитати, јер је изрека пресуде неразумљива, а у образложењу пресуде нема уопште разлога за одлуку у овом делу тужбеног захтева, па имајући у виду наведено, првостепени суд ће у поновном поступку одлучити о овом делу тужбеног захтева тужиоца.

Са изложеног, а на основу одредбе чл.375 и 376 став 1 Закона о парничном поступку, у вези одредбе чл.506 став 1 новог ЗПП, одлучено је као у изреци ове пресуде.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА-СУДИЈА
Бисерка Живановић, с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Јасмина Ђокић